

Publicerad 2014-09-27 09:10 av dumdum

13 Mars 2011, på en kort stund förändrades mitt liv. Man handlar inte som man trodde att man skulle göra. Man kan inbilla sig hur mycket man vill att man skulle reagera på ett visst sätt. Men när det väl kommer till kritan så handlar man per automatik..

Du stal något ovärderligt.

3,5 år sedan, alla förutsätter att det är lugnt nu, att allt är bra igen.

Att man kan prata om det utan att det gör förbannat ont i mig.

Men för varje gång det nämns går jag sönder igen.

Jag intalar mig att allt är bra, att det inte påverkat mig nämnvärt.

Jag intalar mig att det inte ska få förstöra mitt liv,

att jag tagit tillbaka det som togs från mig.

Men jag vet att det är en lögn. En lögn för att som alltid hålla upp fasaden.

Fasaden som gör att mina närmsta inte behöver ta hand om mig.

Muren som stänger inne min rädsla och inte visar den för någon.

Till viss del stämmer det att jag tagit tillbaka det som togs från mig.

Men det finns en sak som jag aldrig kan få tillbaka,

något som är så mycket mer värt än trygghetskänslan när man går ute.

Den natten förändrade du mitt liv, du berövade mig något stort.

Det är inte längre något speciellt, något man bara ger till vissa personer.

Du trasade sönder mitt inre, men kroppsligt fick jag bara ett skrubbsår.

Allt jag känner för dig är förakt, jag vill spotta dig i ansiktet,

få dig att känna samma förnedring som jag kände, jag vet att det är omöjligt.

Du kommer aldrig få uppleva den känslan, blandningen av rädsla, förnedring och ilska.

Jag kommer aldrig att vara helt fri, helt avslappnad.

Det kommer för alltid följa med mig, som en skugga.

Sen den natten är jag bara ännu en siffra i våldtäktsstatistiken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren dumdum med Poeter.se id #48509 innehar upphovsrätten